

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. D.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2018, čj. KRPA-56273-24/ČJ-2018-000022-MIG, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, čj. 13 A 16/2018-38,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která bude proplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 2. 2018 rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států; doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u městského soudu, který ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že se městský soud nesprávně vypořádal s námitkou existence vážného nebezpečí útěku. Dle stěžovatele je nutné individualizovat každý jednotlivý případ zajišťovaného žadatele o mezinárodní ochranu za pomoci kritérií uvedených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nepopírá, že se na území EU nacházel nelegálně a porušoval povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, přesto se domnívá, že žalovaná v rámci svých závěrů nezohlednila významné a nezanedbatelné prvky stěžovatelovy pobytové historie v ČR. S ohledem na to, že se městský soud ztotožnil se závěry žalované, aniž argumentaci stěžovatele uceleně vypořádal, trpí napadený rozsudek totožnými nedostatky jako rozhodnutí žalované.

[4] Stěžovatel uvedl, že žalovaná dezinterpretovala jeho vyjádření, že „*klidně vycestuje z území ČR*“. Toto vyjádření dle stěžovatele není možné hodnotit jako úmysl stěžovatele vycestovat z ČR nelegálně a že hodlá jakkoli mařit rozhodnutí a pokyny správních orgánů, nýbrž jako záměr stěžovatele spolupracovat se žalovanou a podvolit se eventuálnímu rozhodnutí o přemístění (resp. zastavení azylového řízení). Stěžovatel se rovněž na rozdíl od městského soudu domnívá, že toto vyjádření není nevýznamné, neboť je z něj zřejmé, že stěžovatel nemá v plánu mařit rozhodnutí o svém předání do Švýcarska, a naopak bude se správními orgány v tomto ohledu spolupracovat; žalovaná měla tuto skutečnost zohlednit v rámci posouzení individuální situace stěžovatele.

[5] Stěžovatel rovněž podotkl, že naplnění některého z kritérií uvedených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze považovat za nepřekročitelný důvod pro zajištění cizince, neboť je nutné mít stále na zřeteli, že zajištění cizince má být až poslední možností, která má být založena na testu proporcionality vycházejícím z úvahy o eventuálním ohrožení veřejného pořádku, k němuž by mohlo dojít v případě, že by stěžovatel zůstal na svobodě, jakož i nutnosti zásahu do osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu.

[6] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek městského soudu a také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Usnesením ze dne 13. 7. 2018, čj. 5 Azs 187/2018-18, NSS přerušil řízení o kasační stížnosti, protože v jiné věci (sp. zn. 10 Azs 252/2017) položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, jejíž posouzení je podstatné také v tomto případě. Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) *[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, [...] soud řízení o žalobě zastaví. [...] Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.* NSS se Soudního dvora zeptal, zda výklad unijních předpisů brání vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje NSS přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn (v této věci byl stěžovatel propuštěn ze zajištění dne 12. 4. 2018). V mezidobí však Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, rozhodl, že § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (tj. dnem 21. 1. 2019, č. 16/2019 Sb.). Vzhledem k uvedenému odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno. Proto NSS rozhodl

pokračování

ve výroku I. tohoto rozsudku, že v řízení se pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.), a kasační stížnost meritorně projednal.

[10] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 9. 2. 2018 byla vyslána policejní hlídka k záchytu pachatele krádeže v supermarketu v Praze. Zde se nacházel stěžovatel, který rozuměl špatně česky a sám česky mluvil s omezenou slovní zásobou. Z prodejní plochy ukradl zubní pastu za 70 Kč a prošel bez zaplacení pokladní zónou. Neměl u sebe žádný doklad totožnosti, po poskytnutí součinnosti uvedl osobní údaje. Stěžovatel byl eskortován na policejní služebnu. Při podání vysvětlení dne 10. 2. 2018 stěžovatel žalované mimo jiné uvedl, že se jmenuje A. D., narodil se X v Alžírsku. V roce 2012 přicestoval pomocí převaděče na lodi z Alžíru do Itálie. Odtud jel vlakem do Švýcarska a tam požádal o mezinárodní ochranu. Při podání této žádosti o mezinárodní ochranu užil jméno K. K., neboť chtěl o mezinárodní ochranu požádat ještě ve Švédsku a bál se, aby ho nevrátili zpět do Švýcarska. Po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu ve Švýcarsku odcestoval v roce 2013 do Švédska. Ve Švédsku požádal o mezinárodní ochranu pod svým pravým jménem. Tato žádost mu však byla také zamítnuta a byl vrácen zpět do Švýcarska. Ve Švýcarsku mu bylo uděleno správní vyhoštění. Následně odcestoval do Francie, poté v roce 2014 odcestoval do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu. Po zamítnutí rovněž této žádosti se vrátil zpět do Francie. Ve Francii žil asi tři roky a poté chtěl cestovat do Dánska, ale v půlce listopadu 2017 se zastavil v České republice a tady už zůstal. Do EU stěžovatel přicestoval bez dokladů. Ve Francii si nechal vystavit náhradní cestovní doklad na alžírské ambasádě; tento doklad nemá u sebe, zůstal ve Francii. Stěžovatel tedy o mezinárodní ochranu poprvé žádal v roce 2012 ve Švýcarsku, poté v roce 2013 ve Švédsku a naposledy v roce 2014 v Německu. Pokaždé byla jeho žádost zamítnuta. K dotazu žalované, zda si je vědom, že na území ČR je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem, odvětil, že to nevěděl; zvažoval, že tady také požádá o mezinárodní ochranu. K otázce, zda učinil nějaké kroky k legalizaci svého pobytu na území ČR, uvedl, že nic nedělal. Dále k dotazu žalované připustil, že ví, že porušuje zákon, ale neví, co s tím má dělat. Stěžovatel ve svém podání vysvětlení rovněž uvedl, že bydlí pokaždé jinde, žádnou trvalou adresu v ČR nemá, přespává po hostelech nebo u krajanů, s nimiž se seznámil. Žádnou adresu si nepamatuje a jména krajanů také ne; za bydlení neplatil. V ČR má jen osobní věci. Z dokumentů Policejního prezidia, odboru mezinárodní policejní spolupráce, oddělení operativní spolupráce ze dne 10. 2. 2018 vyplývá, že K. K. žádal v roce 2012 a 2013 o mezinárodní ochranu ve Švýcarsku; v obou případech byly jeho žádosti o mezinárodní ochranu zamítnuty. K. K. je registrován na národní úrovni jako vyhoštěná osoba s žádostí o získání informací o místě jeho bydliště; lustrací v policejních databázích bylo zjištěno, že jmenovaná osoba v roce 2013 porušila švýcarský právní řád (krádež a krádež vloupáním). Ve Švédsku stěžovatel uvedl jako svou totožnost jméno A. D., státní občan Tuniska. Stěžovatel byl ze Švédska přemístěn do Švýcarska a ve Švédsku neměl žádný záznam v rejstříku trestů.

[11] Spornou otázkou v nyní projednávané věci je posouzení toho, zda v případě stěžovatele hrozí vážné nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

[12] Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem

Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

[13] NSS předesílá, že kasační námitky se téměř shodují se žalobními námitkami. Stěžovatelovým případem se již podrobně zabýval městský soud, který reagoval na jednotlivé námitky stěžovatele, a proto na odůvodnění jeho rozsudku NSS v podrobnostech odkazuje, stejně jako na rozhodnutí žalované, která se spornou otázkou podrobně zabývala na stranách 4 až 6 svého rozhodnutí. Není totiž smyslem soudního přezkumu, aby bylo opakováno již jednou vyřčené (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 6 Afs 93/2018-49). NSS k dané věci dále uvádí následující.

[14] Na základě informací dostupných ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel v různých státech Schengenského prostoru uváděl jiné informace o své totožnosti, dále pobýval na územích jednotlivých států Schengenského prostoru bez oprávnění k pobytu a svůj pobyt se snažil legalizovat na základě opakovaných účelových žádostí o mezinárodní ochranu. Navíc se na územích některých ze států dopouštěl protiprávní činnosti.

[15] Obdobnými případy se zabýval NSS již v řadě svých rozhodnutí, a to např. ve věcech, na něž odkazoval již městský soud (rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 4 Azs 98/2017-21, ze dne 8. 3. 2018, čj. 10 Azs 5/2018-32, a ze dne 27. 4. 2017, čj. 2 Azs 81/2017-26). Dále lze odkázat např. na rozhodnutí NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 8 Azs 139/2016-26, či ze dne 4. 5. 2017, čj. 9 Azs 82/2017-27, dle kterých byly podmínky vážného nebezpečí útěku naplněny za situace, kdy se dotčená osoba opakovaně přesouvala postupně z jedné do druhé členské země EU a zároveň se nacházela na území ČR bez platného víza i bytového oprávnění.

[16] Žalovaná se podrobně zabývala okolnostmi dané věci a zohlednila, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v několika zemích, uváděl různé údaje o své totožnosti, nelegálním překračováním hranic se snažil setrvat na území Schengenského prostoru, dopouštěl se protiprávního jednání, v ČR nemá žádnou trvalou adresu pobytu, nemá téměř žádné finanční prostředky, svou rodinu má v Alžiru a může se k ní vrátit. Žalovaná tedy přihlédla k individuální situaci stěžovatele, nerozhodovala pouze paušálně, a proto dospěla ke správnému závěru, že v případě stěžovatele hrozí vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Nadto NSS podotýká, že závažnost a dlouhodobost stěžovatelova protiprávního jednání svědčí právě pro stěžovatelovo zajištění. V této souvislosti NSS odkazuje na rozhodnutí žalované, která se na stranách 6 a 7 svého rozhodnutí podrobně zabývala možností uložení mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že pro takový postup nejsou splněny podmínky.

[17] Ke stěžovatelově námitce, že žalovaná dezinterpretovala jeho vyjádření, že „*klidně vycestuje z území ČR*“, NSS uvádí, že žalovaná vážné nebezpečí útěku nezaložila na základě tohoto tvrzení. Žalovaná naopak přihlédla pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a dovodila, že v souhrnu tyto okolnosti naplňují existenci vážného nebezpečí útěku, jak bylo uvedeno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalované, která měla ve věci úspěch

pokračování

a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[20] Zástupcem stěžovatele byl usnesením městského soudu ze dne 30. 5. 2018 ustanoven Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Zástupci NSS přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto je odměna navýšena o částku odpovídající této dani (tj. 21 %). Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu